

انسان در عالم ذرّ: آراء و اقوال دانشمندان قرن ۱۴

محمد بیابانی اسکویی*

چکیده: معرفت خدا در عالم ذرّ و اقرار بر معرفت، در آیات و روایات مطرح شده و اندیشمندان بزرگ در این مورد سخن گفته‌اند. در این نوشتار، نظریه‌های پنج تن از دانشمندان قرن ۱۴ با دیدگاههای مختلف، نقل و نقد و بررسی شده است: سید حبیب‌الله خویی، میرزا مهدی اصفهانی، سید عبدالحسین شرف‌الدین، شیخ مجتبی قزوینی، علامه عبدالحسین امینی.

کلید واژه: عالم ذرّ / معرفت خدا / میثاق بر ولایت / عالم ارواح / عالم ذرّ - شبهه‌ها و پاسخها / تقدّم خلقت روح بر بدن / دانشمندان شیعه - قرن ۱۴.

اشاره

پیش از این، بحث عالم ذرّ براساس آیات و روایات (سفینه، شماره‌های ۱۹-۲۱) مطرح شد و آراء و اقوال دانشمندان قرون چهارم تا سیزدهم، نقل و نقد و بررسی

*. محقق و مدرّس، حوزه علمیه قم.

شد. (سفینه، ش ۲۲) در این گفتار، نظریات پنج تن از دانشمندان قرن چهاردهم در این زمینه، مورد بررسی قرار می‌گیرد. (مجله سفینه)

۱. میر حبیب الله خویی (م ۱۳۲۴ هـ.ق)

ایشان اقوال مختلفی در معنای معرفت آورده و آخرین معنا را «ادراک دوم بعد از فراموشی» دانسته و نقل کرده است که گفته شده این قول مشهورترین قولها در معنای معرفت است. پس از آن می‌گوید:

أقول: و علی هذا فاستعمال المعرفة في المقام، نظراً إلى سبق إدراك ذاته سبحانه في عالم الذر، أو عند أخذ الميثاق من العقول المجردة. (۳: ج ۱،

ص ۳۱۸)

می‌گویم: بر این اساس، به کارگیری معرفت در اینجا، به پیشینه ادراک ذات خدای سبحانه در عالم ذر، یا به هنگام اخذ ميثاق از عقول مجرّده نظر دارد.

ایشان در جای دیگر به تفصیل، به بحث از عالم ذر پرداخته و ابتدا تفسیر مشهور را آورده که مطابق احادیث عالم ذر است. وی این تفسیر را به اکثر مفسران اهل اثر نسبت داده و متذکر شده است که محققان این تفسیر را به سبب اشکالات متعددی رد کرده‌اند. سپس اشکالات سید مرتضی را بر آن یادآور شده و نظریه وی را در این باره مطرح کرده است.

به اعتقاد وی، تفسیر مشهور و نظریه سید مرتضی، هیچ یک با آیه مطابقت کامل ندارد و تصریح می‌کند که مخالفت نظریه سید مرتضی با ظاهر آیه، بیشتر از تفسیر مشهور است. پس از آن می‌گوید:

أمّا إنكار أصل هذه القضية والحكم باستحالته بما ذكره من دليل العقل، فلا وجه له. ولا يعاب بالدليل المذكور - قبال الأخبار الكثيرة - تفسير الآية به أيضاً.... (۳: ج ۲، ص ۱۴۷)

اما انکار اصل وجود عالم ذر و حکم به محال بودن آن، به سبب دلیل عقلی که ذکر کرده است، هیچ وجهی ندارد. و آن دلیل - در مقابل روایات متواتر که وجود آن را می‌رساند - قابل اعتنا نیست؛ بلکه در روایات فراوانی آیه به عالم ذر نیز تفسیر شده است.

ایشان روایات عالم ذر را متواتر و غیر قابل رد دانسته و تصریح می‌کند که روایات زیادی نیز آیه را عالم ذر تفسیر کرده‌اند. از این بیان، استفاده می‌شود که هرچند ایشان در ابتدای بحث، تفسیر مشهور را با ظاهر آیه در اختلاف می‌دید، اما در نهایت به این نکته می‌رسد که بر اساس روایات، معنای آیه همان است.

۲. میرزا مهدی اصفهانی (۱۳۶۵هـ.ق)

میرزای اصفهانی معتقد است که انسان، از روح و بدن ترکیب یافته است. روح و بدن هر دو مادی‌اند. علم، عقل، قدرت، حیات و سایر کمالات نوری از ناحیه خدای تعالی به روح و بدن افزوده می‌شود. پس روح انسان، عین علم و قدرت و حیات نیست تا مجرد به معنای اصطلاحی باشد. مادی بودن روح، بدان معنا نیست که روح هم مانند بدن با حواس ظاهری قابل درک باشد؛ زیرا مادی بودن با قابل درک بودن به حواس بدنی مساوی نیست.

ایشان تصریح می‌کند که بر اساس روایات، روح پیش از بدن خلق شده و بعد از خلق، بدن به آن تعلق گرفته است. بدن نیز در عالم ذر به صورت ذری موجود شده، روح در عالم ذر به آن تعلق گرفته و بعد از تعلق، از او جدا نشده و همواره با بدن است. انسان مرکب از روح و بدن در اصلاّب و ارحام جاری می‌شود تا اینکه به صورت نطفه، از صلب آخرین پدر به رحم آخرین مادر وارد می‌شود و بعد از چهار ماه، روح العقل و الحیاة به او افزوده می‌شود و بعد از سپری کردن دوران جنینی، از رحم به دنیا می‌آید.

انسان در تمام این مدت، میثاقی را که در عالم ارواح و ذر، بر استوار ماندن بر آن،

با خدای تعالی بسته بود، به یاد دارد و از آن غافل نیست. این میثاق شامل اعتقاد و تسلیم در مقابل دستورهای خدا، اطاعت از اولیای الهی و اعتقاد به ربوبیت و توحید خداوند متعال، نبوت پیامبران، ولایت و وصایت اوصیای الهی است. اما به هنگام ورود انسان به دنیا، خدای تعالی به عمد، میثاق مذکور را از یاد او می برد و پیامبران و اوصیای ایشان را جهت یادآوری آن عهد و پیمان و ملزم ساختن بندگان به آن، به سوی آنان می فرستد. اما برخورد انسانها با دعوت پیامبران، مختلف است. از آنجا که این دنیا محل امتحان و تکلیف است، خدای تعالی نیز به آنها مهلت می دهد و در مقابل اعمال و کردار ناشایست شان، بلافاصله، اخذشان نمی کند. این همه برای آن است که حجت بر آنها به صورت کامل تر و روشن تر تمام گردد و شبهه ای در آنچه خدای تعالی در حق بندگان انجام داده و خواهد داد، برای احدی باقی نماند. ایشان در این زمینه می نویسد:

لا یخفی ما فی الآیة الشریفة^۱ من التصریح علی أخذ ذرّیة جمیع بنی آدم حیث قال: «وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ» و لم یقل: «من آدم من ظهره ذرّیته»، حتّی یكون موهماً باختصاصه بأولاد خصوص آدم... وعمدة الشبهة - كما نصّ علیه الشیخ - شبهة التناسخ، وهو مبني علی توهم أنّ الأبدان الذرّیة غیر تلك الأبدان، فإنّ التناسخ هو تعلّق الأرواح ببدن آخر. و الأخبار ناصّة ببطلان هذا الاحتمال و أنّ هذه الأبدان عین تلك الأبدان، و أنّ الإنسان خُلِقَ من قبل فی مرتبة الذرّیة وله روح قديمة، و بهذا الروح ینتقل فی الأصلاب والأرحام. غاية الأمر أنّه فی المرتبة الّتی قدر الله خروجه عن رحم، ینمو بالتغذية. و ما یتغذّى و ینمو به، خارج عن حقیقته.

(۱: ص ۱۵۹)

۱. منظور آیه ذرّ است.

آیه شریفه به روشنی، صراحت دارد که خداوند متعال، ذریّه همه فرزندان آدم علیه السلام را اخذ کرده است؛ زیرا فرمود: «و یادآور آن‌گاه را که خداوندگارت از پشت فرزندان آدم، ذریّه آنها را گرفت.» خداوند نفرمود: «از پشت آدم ذریّه او را گرفت»، تا توهم نشود که اخذ به خصوص اولاد آدم علیه السلام اختصاص دارد...

شبهه اساسی درباره عالم ذر - همان‌طور که مرحوم شیخ (مفید) به صراحت گفته - شبهه تناسخ است و اساس آن بر این توهم استوار شده که بدنهای ذری، غیر از این ابدان دنیوی هستند؛ زیرا تناسخ عبارت از تعلق ارواح به بدن دیگر است که روایات به صراحت، این احتمال را رد می‌کند و می‌رساند که این بدنهای عین همان بدنهای ذری هستند. این روایات، همچنین، دلالت دارد که انسان پیش از این در مرتبه ذری خلق شده است و روح قدیم دارد و با همان روح قدیم در صلیها و رحمها جریان پیدا می‌کند.

البته بدن دنیوی در مرتبه‌ای صورت می‌گیرد که خدای تعالی می‌خواهد او را به دنیا بیاورد که با تغذیه، رشد می‌کند. و آنچه تغذیه می‌کند و مقداری که رشد می‌کند، از اصل بدن حقیقی او خارج است. بدن دنیوی از این دیدگاه با بدن ذری تفاوت دارد.

۳. سید عبدالحسین شرف‌الدین (م ۱۳۷۷هـ.ق)

مرحوم شرف‌الدین، آیه ذر را از قبیل تمثیل گرفته و برای معنای ظاهری آن واقعیتی قائل نیست؛ یعنی وجود عالمی به عنوان عالم ذر، بیرون کشیدن فرزندان آدم از پشت او و گرفتن عهد و پیمان از آنها را - به صورت واقعی و خارجی آن - قبول ندارد. او در معنای آیه می‌گوید:

«و» اذکر، یا محمد! للناس ما قد واثقوا الله علیه بلسان حالهم التکوینی من الايمان و الشهادة له بالربوبية؛ و ذلك «إذ أخذ ربك» أي: حيث أخذ ربك جلّ سلطانه «من بني آدم» أي «من ظهورهم ذريّتهم»، فأخرجها من أصلاب آبائهم نطفاً، فجعلها في قرار مكين من أرحام أمهاتهم. ثم جعل

النطف علقاً، ثم مضغاً، ثم عظاماً ثم كسا العظام لحماً، ثم أنشأ كلاً منهم خلقاً سوياً قوياً في أحسن تقويم، سمياً بصيراً ناطقاً عاقلاً مفكراً... فيدرك بها آلاء الله في ملكوته وآيات صنعه جلّ وعلا... وبذلك وجب أن يكونوا على بيّنة قاطعة بربوبيّته، مانعة عن الجحود بوحدانيّته. فكأنّه تبارك و تعالی إذ خلقهم على هذه الكيفيّة، قرّرهم «و أشهدهم على أنفسهم»، فقال لهم: «ألست بربّكم» و كأنّهم «قالوا بلى شهدنا» على أنفسنا لك بالربوبيّة... هذا كلّ من مرامي الآيّة الكريمة و إنّما جاءت على سبيل التمثيل و التصوير، تقريباً للأذهان إلى الإيمان و تفتّناً في البيان و البرهان. (۴: ص ۳ و ۴)

و یادکن، ای پیامبر! برای مردم که آنان با زبان حال تکوینی خود، با خدا پیمان بستند که ایمان آورند و به ربوبیت او شهادت دهند. و آن «زمان که خداوندگارت اخذ کرد» یعنی آن‌گاه که اخذ کرد خداوندگارت «از بنی آدم» یعنی «از پشت بنی آدم ذریّه آنها را»؛ بدین سان که آنان را از اصلاّب پدرانشان به صورت نطفه بیرون آورد و در قرارگاهی مکین - که ارحام مادرانشان باشد - قرار داد. سپس نطفه‌ها را به علقه و علقه را به مضغه و بعد به استخوان تبدیل کرد. آن‌گاه آنها را گوشت پوشاند و بعد هر یک از آنها را خلقی کامل، قوی و در بهترین تنظیم قرار داد. آنها را شنوا، بینا، ناطق، عاقل و متفکر... کرد. و به واسطه قوای ادراکی که به آنها داد، نعمتهای ملکوتی و آیات صنع الاهی را در اطراف خود درک می‌کنند... و به سبب این ادراک، باید با دلیل، به ربوبیت خداوند، قاطع باشند و از انکار توحیدش امتناع ورزند.

پس گویی خداوند متعال، آن‌گاه که آنان را به این کیفیت آفرید، برای آنان تقریر و تثبیت کرد «و آنان را بر خودشان گواه گرفت» و گفت: «ایا من خداوندگارتان نیستم» و گویا آنها گفتند: «آری، ما گواهی می‌دهیم» بر نفس خویش برایت به ربوبیت... مقصود آیه کریمه، همین است که ذکر شد. آیه بر سبیل تمثیل و تصویر برای تقریب به ذهنها برای ایمان، آمده است و نحوه‌ای از بیان و برهان است.

از نظر مرحوم شرف‌الدین، آیه شریفه هیچ‌گونه دلالتی بر عهد و میثاق نبوت پیامبر ﷺ و ولایت و امامت امامان معصوم ﷺ ندارد. البته بدون در نظر گرفتن روایات مربوط به این آیه، نظریه وی صحیح است؛ زیرا آیه شریفه در مورد میثاق بر نبوت پیامبر ﷺ و ولایت و امامت امامان معصوم ﷺ ساکت است؛ ولی در روایات، این دو میثاق نیز به دنبال میثاق ربوبیت و توحید، در تفسیر آیه شریفه ذکر شده و امامان معصوم ﷺ تأکید کرده‌اند که در عالم ذر، بر نبوت پیامبر ﷺ و امامت امامان اهل بیت ﷺ نیز عهد و پیمان گرفته شده است. مرحوم شرف‌الدین ضمن رعایت کمال احترام و ادب نسبت به این روایات و قول به صحت و مطابقت مضمونشان با حق، آنها را توجیه می‌کند. توجیه این روایات نیز عیناً همان تأویل و توجیهی است که نسبت به میثاق ربوبیت و توحید در آیه شریفه ارائه کرده بود. ایشان می‌نویسد:

أما أخذ الميثاق هنا لرسول الله بالنبوة ولأوصيائه الاثنا عشر بالإمامة، فإنما هو على حد ما ذكرناه من أخذ الميثاق لله عز وجل بالربوبية، فإنه - وله الحمد والمجد - أقام على نبوة نبينا وإمامة أئمتنا من الأدلة القاطعة والبراهين الساطعة والآيات والبيّنات والحجج البالغة المتظاهرة ما لا يتسنى جحوده ولا تنأق المكابرة فيه.

اخذ میثاق در عالم ذر بر نبوت رسول خدا ﷺ و امامت اوصیای دوازده‌گانه‌اش ﷺ به همان معناست که درباره‌ی اخذ میثاق بر ربوبیت خداوند متعال گفتیم. زیرا خداوند متعال - که حمد و عظمت مخصوص اوست - بر نبوت پیامبر ﷺ و امامت امامان ما ﷺ ادله‌ای قاطع، براهینی آشکار، آیات، شواهد و حجتهای کامل و ظاهر اقامه کرده است که انکار آنها به هیچ وجه، ممکن نیست و معارضه با آنها از هیچ کسی بر نمی‌آید.

ایشان خضوع انسانها در مقابل پیامبر و امامان ﷺ و بیان مناقب و فضایل ایشان را دلیل و شاهی بر این مطلب آورده است. (۴: ص ۹)

درباره این سخن باید گفت که در وجود حجت قعطی بر ربوبیت خداوند سبحانه و نبوت و ولایت پیامبر خاتم و اوصیای آن بزرگوار، هیچ شک و شبهه‌ای نیست؛ ولی بحث در این است که آیا آیه مبارکه و روایات معصومان علیهم‌السلام درباره عالم عهد و میثاق نیز تنها به همین مطلب اشاره دارند و با زبان تمثیل و رمز صحبت گفته‌اند یا اینکه به بیان واقعیت دیگری نیز پرداخته‌اند.

دلالت روشن آیه و روایات عالم ذر، پیش از این تبیین گردید و معلوم شد که عالم ذر، عالمی حقیقی و واقعی است. انسانها در آنجا به صورت کامل - با تمام جهات لازم برای دریافت معرفت - موجود بوده‌اند و پس از دریافت معرفت، مورد امتحان و تکلیف قرار گرفته‌اند.

۴. شیخ مجتبی قزوینی (م ۱۳۷۹هـ.ق)

ایشان نیز همچون استاد خویش (مرحوم میرزا مهدی اصفهانی) عقیده دارد که انسان پیش از این دنیا دو عالم «ارواح» و «ذر» را پشت سر گذاشته است. او می‌نویسد:

اصل دومی که از آیات شریفه قرآن و روایات، مستفاد می‌باشد و معاد قرآن مجید بر آن استوار می‌گردد، این است که انسان موجود در این عالم - که ابتدای آن نطفه است و بعد علقه و مضغه و طفل و جوان و پیر می‌شود و می‌میرد - در عالمی قبل از این عالم خلق شده. خداوند متعال، قبل از این عالم، هر انسانی را به وجود ذری خلق فرموده و روح و عقل به او کرامت فرموده و او را مکلف ساخته است. و همان طوری که در این عالم دارای بدن و روح و عقل می‌باشد، در عالم قبل نیز دارا بوده... نام عالم قبلی عالم ذر است؛ زیرا که مردم به وجودهای ذری خلق شدند. چون خداوند متعال حضرت آدم را آفرید، بعضی از این ذرات را در صلب وی قرار داد، و بعضی را در هوا نگاه داشت تا زمانی که مقدر فرموده که در این جهان بیاید [و] به ضمیمه غذا یا هوا داخل صلب پدرش و به صورت نطفه داخل رحم مادر گردد... وجود عالم ذر، از آیات و روایات

زیادی استفاده شده... و به اندازه‌ای اخبار در این باب زیاد است که نتوان صدور روایات را انکار کرد. (۵: ص ۵۰۳-۵۰۴)

سپس در باب عالم ذر روایاتی می‌آورد و یادآوری می‌کند که بر اساس روایات، انسان مخلوق در عالم ذر، دارای سه جهت بوده است: اول: جهت نور که از آن به عقل و نور تعبیر شده است. دوم: جهت روح. سوم: جهت طینت و ابدان ذریّه. وی تأکید می‌کند که روح انسان، به هیچ وجه - به معنایی که فلاسفه گفته‌اند - مجرد نیست؛ بلکه روح مؤمن از طینت علیّین یا اعلا علیّین خلق شده است. تنها تفاوت بین نظر ایشان و نظریّه میرزای اصفهانی این است که از نظر ایشان، برخی از ذرات به صلب آدم نیامدند، بلکه در هوا ماندند؛ در حالی که از دیدگاه میرزای اصفهانی، همه انسانهای ذری در اصلاّب و ارحام جاری می‌شوند. ایشان پس از این می‌نویسد:

و نیز معلوم شد مخلوق سابق، در عالم ذر منحصر به طینت و بدن نبوده، بلکه انسان در عالم ذر مرکباً از روح و بدن و عقل خلق شده، به صورت ذری. بالجمله موجود در این عالم، همان انسان است که به صورت ذری مرکب از روح و عقل و طینت در عالم ذر و قبل از عالم رحم و نطفه، به هزاران سال خلق شده است. (همان: ص ۵۰۹-۵۱۰)

او در جای دیگر، به طرح و بررسی شبهات عالم ذر و پاسخگویی به آنها می‌پردازد و در پاسخ به شبهه تناسخ می‌نویسد:

تناسخ در صورتی لازم آید که ما روح را مجرد و ابدان دنیویّه را غیر از ابدان ذریّه بدانیم؛ ولی ما در مقام خود ثابت کرده‌ایم که روح انسان، مجرد به معنای اصطلاحی حکما نیست و ابدان دنیویّه عین همان ابدان ذریّه می‌باشد که به وسیله غذا یا امور دیگر، داخل نطفه پدر یا رحم مادر شده و به توسط اغذیه دنیا نمو و طیّ مراحل می‌کنند. (همان: ص ۵۱۳-۵۱۴)

مرحوم قزوینی در ادامه بحث، روایات مربوط به خلقت حضرت آدم (ع) را طرح می‌کند و سپس به مناسبت، به بحث در باب ذریّه آن حضرت می‌پردازد و احتمال

خلقت ابتدایی برخی از ذرّیه را منتفی نمی داند. ایشان در این باره می نویسند:
 در این روایات، به نکات دقیقی اشاره شده [که] به بعضی از آن اشاره می کنیم:
 اوّل آن که موجودات ذرّی، یک قسمت ذرّاتی باشند که از صلب آدم منتقل به
 اصلاّب و ارحام گردند و قسمتی هم در هوا منتشر بودند [که] به توّسط اغذیه،
 وارد در اصلاّب و ارحام گردند و قسمتی هم ممکن است که ابتدائاً خدا خلق
 نماید...

چهارم آنکه موجودات قدیمه داری روح قدیم می باشند؛ به توّسط آن روح از
 عالمی به عالم دیگر و از صلبی به صلب دیگر منتقل گردند. و روحی که در رحم
 پس از چهار ماه دمیده شود، روح الحیات و روح العقل است. معلوم می شود که
 وجودات ذرّی، دارای روح بودند و در عالم ذرّ، به آنها عقل و امری که شایسته
 تکلیف باشد، عنایت شده، سپس علم و عقل را از آنان گرفته... و در این عالم
 مجدداً به انسان اعطای عقل و شعور فرموده. این مطلب با اینکه عقل مصحّح
 تکلیف در پانزده سالگی داده شود و قبل از تکمیل عقل، در جهل باشند، تنافی
 ندارد؛ زیرا که مراتب عقل و ادراک و شعور، مختلف است و اوّل مرتبه آن روح
 الحیاء است که در رحم عنایت گردد. (همان: ص ۵۲۳-۵۲۴)

۵. علامه عبدالحسین امینی (م ۱۳۹۰ هـ ش)

بنابر قول مرحوم شیخ آقا بزرگ، علامه امینی رساله ای در تفسیر آیه ذرّ دارد. این
 رساله با مقدمه ای علمی شروع می شود. ایشان با ۱۹ آیه و ۱۳۰ حدیث - که ۴۰
 حدیث صحیح اصطلاحی است - عالم ذرّ را اثبات کرده و در نهایت، اقوال عالمان
 کامل و اشعار عارفان ادیب را در این مورد آورده است. (۲: ج ۴، ص ۳۲۳)
 ایشان کتاب دیگری به نام «المقاصد العلیّیه فی المطالب السنیّه» دارد که در
 مطلب سوم از جلد اوّل آن به اثبات عالم ذرّ پرداخته است. در این کتاب نیز ۱۹ آیه
 ذکر می کند که همه آنها در الذریعه، آمده است. سپس صاحب الذریعه می گوید: ۶۰
 حدیث در ذیل این آیات وارد شده است؛ در حالی که شیخ حرّ عاملی احادیث
 مربوط به عالم ذرّ را متجاوز از هزار حدیث می داند. علامه امینی در این کتاب ۱۵۰

حدیث ذکر کرده که سند ۴۰ حدیث از میان آنها - به اصطلاح متأخران - صحیح است. ایشان در این کتاب نیز پس از نقل آیات و روایات به نقل اقوال و اشعار پرداخته است. (۲: ج ۲۱، ص ۳۸۲-۳۸۳)

فهرست منابع

۱. اصفهانی، میرزամهدی. معارف القرآن. نسخه خطی کتابخانه شخصی مرحوم شیخ علی اکبر صدرزاده.
۲. تهرانی، آقابزرگ. الذریعة الى تصانیف الشيعة. قم: اسماعیلیان، ۱۳۳۲ ش.
۳. خویی، حبیب الله. منهاج البراعة في شرح نهج البلاغة. تهران: اسلامیه، ۱۳۸۶ ق.
۴. شرف الدین، سید عبدالحسین. فلسفه الميثاق و الولاية. قم: دارالکتاب.
۵. قزوینی، مجتبی. بیان الفراقان. تهران: ۱۳۷۰ ق.